

το ὕδωρ, ὁ καθαρὸς ἀήρ, τὰ πεινχρὰ ἱμάτια καὶ δεομένης αὐτοῦ μετὰ στεναγμῶν εἰς τοὺς κόλ-

ποὺς τῆς κτίσεως.
 Διότι ἕκαστον δημιουργημα στεναρίζει καὶ προκύπτει μετὰ ὠδίνων εἰς νέαν ζωὴν, ἀγωνίζεται δὲ νὰ μεταβῆ ἀπὸ τοῦ σκότους εἰς τὸ φῶς καὶ ἀπὸ τῶν φασμάτων εἰς τὰ πράγματα.
 Ὁ ἥλιος αὐτός, ὁ τόσον λαμπρὸς, ὁ τόσον περικαλλής, ὑπάρχει ὡς ἱμάτιον καὶ ζοφερὸν ἐμβλημα τοῦ ἀληθοῦς ἡλίου, ὅστις φωτίζει καὶ θερμαίνει τὰς ψυχάς.

Ἡ γῆ δὲ αὕτη, ἡ τόσον ἐφορος καὶ γλοισρὰ, περικαλύπτει ὡς νεκρὸς μανθῦας τὴν φύσιν· διότι καὶ ἡ φύσις ἐκπεσοῦσα ὡς ὁ ἄνθρωπος κατέβη εἰς τὸν τάφον· ἀλλὰ θέλει ἐξέλθει καὶ αὕτη ὡς ὁ ἥλιος.
 Ἐνδεδυμένοι τὸ φαρτὸν τοῦτο σῶμα ὁμοιάζομεν ὀδοιπόρον, ὅστις τὴν νύκτα ἐντὸς τῆς σκηνῆς του βλέπει, ἢ νομίζει ὅτι βλέπει φάσματα διαβαίνοντα.

Ἐνδεδυμένοι τὸ φαρτὸν τοῦτο σῶμα ὁμοιάζομεν ὀδοιπόρον, ὅστις τὴν νύκτα ἐντὸς τῆς σκηνῆς του βλέπει, ἢ νομίζει ὅτι βλέπει φάσματα διαβαίνοντα.
 Ὁ ἀληθὴς κόσμος ὑπάρχει κεκαλυμμένος ὡς πρὸς ἡμᾶς· ὁ σὺνους τὸν βλέπει, ὡς μεμακρυσμένην τινὰ ἀπόψιν, μυστηρώδεις δὲ τινες δυνάμεις καιμώμεναι ἐντὸς αὐτοῦ ἐξυπνοῦσι πρὸς καιρὸν, αἴρουσι γωνίαν τινὰ τοῦ ἱεροῦ πέπλου, τὸν ὅποιον κρατεῖ διὰ τῶν βινῶν χειρῶν του ὁ χρόνος, ὁ δὲ ὀρθαλμὸς ἀγαλλεται ἐπ' ὀλίγον διὰ τὰ θαύματα, τὰ ὅποια ἀνακαλύπτει παραδοκῶς.

Καθήμεθα εἰς τὰς ἀκτὰς τοῦ ὠκεανοῦ τῶν ὄντων, ἀλλὰ ποτὲ δὲν καταβίνομεν εἰς τὰς ἀβύσσους του· περιπατοῦντες τὸ ἐσπέρας παρὰ τὸν αἰγιαλὸν δὲν βλέπομεν ἄλλο, εἰμὴ ἄρρὸν, τὸν ὅποιον ἐξερεῖ τὸ κύμα εἰς τὸ παράλιον.
 Δὲν διαφερομεν καὶ τοῦ κυφορομένου μετ' ὀλίγον δὲ μέλλοντος νὰ γεννηθῆ παιδίον, ἢ πιερωτοῦ ἐντόμου, τὸ ὅποιον γεννᾶται ἐξ εἰδεχθοῦς σκώληκος· ὅθεν ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἐξέλθωμεν ἐκ τῆς ἐπιγείου ταύτης φυλακῆς διὰ νὰ ἀνυψωθῶμεν εἰς τοὺς οὐρανοὺς.

Δὲν διαφερομεν καὶ τοῦ κυφορομένου μετ' ὀλίγον δὲ μέλλοντος νὰ γεννηθῆ παιδίον, ἢ πιερωτοῦ ἐντόμου, τὸ ὅποιον γεννᾶται ἐξ εἰδεχθοῦς σκώληκος· ὅθεν ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἐξέλθωμεν ἐκ τῆς ἐπιγείου ταύτης φυλακῆς διὰ νὰ ἀνυψωθῶμεν εἰς τοὺς οὐρανοὺς.
 Ἐβλεπον σφένδαμον ἀναβαίνουσαν εἰς τεράστιον ὕψος· ἀπὸ κορυφῆς δὲ μέχρι τῆς βίτης ἐκτείνουσαν μεγάλους καὶ ἀγκώδεις κλάδους καλύπτοντας ὅλην τὴν πέριξ γῆν, ὥστε ἦτο κατάφυλος, διότι οὔτε κάρφος, ἢ φυτὸν ἐβλάστανεν ἐπ' αὐτῆς παντελῶς. Ἐκ δὲ τῆς βάσεως τοῦ γίγαντος τούτου ἀνεφύετο δρυς, ἣτις ὑψωθείσά τινας πόδας ἔνευεν εἰς τὰ κάτω, περιστρέφετο, ἔπειτα δὲ ἐξετείνετο ὀριζοντεῖως, ὕστερον ὑψῶτο καὶ πάλιν ἐκ νέου συνεστρέφετο, τέλος ἐφαίνετο ἐκτείνουσα τὴν ἰσχνὴν καὶ γεγυμνωμένην κορυφὴν τῆς ὑποκάτω τῶν παχυτάτων κλάδων τῆς σφενδάμου διὰ νὰ εὐρῆ ὀλίγον ἄερα καὶ ὀλίγον φῶς.

Ἐβλεπον σφένδαμον ἀναβαίνουσαν εἰς τεράστιον ὕψος· ἀπὸ κορυφῆς δὲ μέχρι τῆς βίτης ἐκτείνουσαν μεγάλους καὶ ἀγκώδεις κλάδους καλύπτοντας ὅλην τὴν πέριξ γῆν, ὥστε ἦτο κατάφυλος, διότι οὔτε κάρφος, ἢ φυτὸν ἐβλάστανεν ἐπ' αὐτῆς παντελῶς. Ἐκ δὲ τῆς βάσεως τοῦ γίγαντος τούτου ἀνεφύετο δρυς, ἣτις ὑψωθείσά τινας πόδας ἔνευεν εἰς τὰ κάτω, περιστρέφετο, ἔπειτα δὲ ἐξετείνετο ὀριζοντεῖως, ὕστερον ὑψῶτο καὶ πάλιν ἐκ νέου συνεστρέφετο, τέλος ἐφαίνετο ἐκτείνουσα τὴν ἰσχνὴν καὶ γεγυμνωμένην κορυφὴν τῆς ὑποκάτω τῶν παχυτάτων κλάδων τῆς σφενδάμου διὰ νὰ εὐρῆ ὀλίγον ἄερα καὶ ὀλίγον φῶς.
 Ἰδοὺ, τότε εἶπα, ἡ εἰκὼν τῆς κοινωνίας! Ἰδοὺ πῶς οἱ μικροὶ αὐξάνουσι πλησίον τῶν μεγάλων.
 Ποῖοι συνήχοντο πέριξ τῶν δυνατῶν τῆς γῆς; τίς τοῦ; ἐπλησιάζεν; οὐχὶ βεβαίως ὁ πτωχός, διότι τὸν ἐδίωκον· ἢ ἐμφάνισίς του τοὺς ἐμόλυεν ὡς ἄν ἦτο Μένιππος ὁ κυνικός, ἢ φιλόσοφος τις τῶν Ἰνδῶν Παρίας· τὸν ἐμάκρυνον πανταχόθεν ἐκ τῶν λαμπρῶν οἰκῶν, οὔτε τοὺς κήπους των ἐτόλμα νὰ διαπιδράσῃ.

Ἰδοὺ, τότε εἶπα, ἡ εἰκὼν τῆς κοινωνίας! Ἰδοὺ πῶς οἱ μικροὶ αὐξάνουσι πλησίον τῶν μεγάλων.
 Ποῖοι συνήχοντο πέριξ τῶν δυνατῶν τῆς γῆς; τίς τοῦ; ἐπλησιάζεν; οὐχὶ βεβαίως ὁ πτωχός, διότι τὸν ἐδίωκον· ἢ ἐμφάνισίς του τοὺς ἐμόλυεν ὡς ἄν ἦτο Μένιππος ὁ κυνικός, ἢ φιλόσοφος τις τῶν Ἰνδῶν Παρίας· τὸν ἐμάκρυνον πανταχόθεν ἐκ τῶν λαμπρῶν οἰκῶν, οὔτε τοὺς κήπους των ἐτόλμα νὰ διαπιδράσῃ.
 Ἐβλεπον σφένδαμον ἀναβαίνουσαν εἰς τεράστιον ὕψος· ἀπὸ κορυφῆς δὲ μέχρι τῆς βίτης ἐκτείνουσαν μεγάλους καὶ ἀγκώδεις κλάδους καλύπτοντας ὅλην τὴν πέριξ γῆν, ὥστε ἦτο κατάφυλος, διότι οὔτε κάρφος, ἢ φυτὸν ἐβλάστανεν ἐπ' αὐτῆς παντελῶς. Ἐκ δὲ τῆς βάσεως τοῦ γίγαντος τούτου ἀνεφύετο δρυς, ἣτις ὑψωθείσά τινας πόδας ἔνευεν εἰς τὰ κάτω, περιστρέφετο, ἔπειτα δὲ ἐξετείνετο ὀριζοντεῖως, ὕστερον ὑψῶτο καὶ πάλιν ἐκ νέου συνεστρέφετο, τέλος ἐφαίνετο ἐκτείνουσα τὴν ἰσχνὴν καὶ γεγυμνωμένην κορυφὴν τῆς ὑποκάτω τῶν παχυτάτων κλάδων τῆς σφενδάμου διὰ νὰ εὐρῆ ὀλίγον ἄερα καὶ ὀλίγον φῶς.

Ἰδοὺ, τότε εἶπα, ἡ εἰκὼν τῆς κοινωνίας! Ἰδοὺ πῶς οἱ μικροὶ αὐξάνουσι πλησίον τῶν μεγάλων.
 Ποῖοι συνήχοντο πέριξ τῶν δυνατῶν τῆς γῆς; τίς τοῦ; ἐπλησιάζεν; οὐχὶ βεβαίως ὁ πτωχός, διότι τὸν ἐδίωκον· ἢ ἐμφάνισίς του τοὺς ἐμόλυεν ὡς ἄν ἦτο Μένιππος ὁ κυνικός, ἢ φιλόσοφος τις τῶν Ἰνδῶν Παρίας· τὸν ἐμάκρυνον πανταχόθεν ἐκ τῶν λαμπρῶν οἰκῶν, οὔτε τοὺς κήπους των ἐτόλμα νὰ διαπιδράσῃ.
 Ἐβλεπον σφένδαμον ἀναβαίνουσαν εἰς τεράστιον ὕψος· ἀπὸ κορυφῆς δὲ μέχρι τῆς βίτης ἐκτείνουσαν μεγάλους καὶ ἀγκώδεις κλάδους καλύπτοντας ὅλην τὴν πέριξ γῆν, ὥστε ἦτο κατάφυλος, διότι οὔτε κάρφος, ἢ φυτὸν ἐβλάστανεν ἐπ' αὐτῆς παντελῶς. Ἐκ δὲ τῆς βάσεως τοῦ γίγαντος τούτου ἀνεφύετο δρυς, ἣτις ὑψωθείσά τινας πόδας ἔνευεν εἰς τὰ κάτω, περιστρέφετο, ἔπειτα δὲ ἐξετείνετο ὀριζοντεῖως, ὕστερον ὑψῶτο καὶ πάλιν ἐκ νέου συνεστρέφετο, τέλος ἐφαίνετο ἐκτείνουσα τὴν ἰσχνὴν καὶ γεγυμνωμένην κορυφὴν τῆς ὑποκάτω τῶν παχυτάτων κλάδων τῆς σφενδάμου διὰ νὰ εὐρῆ ὀλίγον ἄερα καὶ ὀλίγον φῶς.

§. 2.

Ὅτι βλέπουσι τὰ ὀμμάτια ἡμῶν, καὶ ὅτι ψηλαίαι χεῖρες ὑπάρχουσι σικαί, ἢ δὲ φωνή, ἣτις ἐκβάλλει τὰ ὄψα, ἀποτελεῖ τὴν ἡχὴν θεθείας καὶ ἐπιβουλῆς λαλιᾶς, λατρευούσης ἐνδομύχως τὸν Θεόν

§. 3.

Ὅτι βλέπουσι τὰ ὀμμάτια ἡμῶν, καὶ ὅτι ψηλαίαι χεῖρες ὑπάρχουσι σικαί, ἢ δὲ φωνή, ἣτις ἐκβάλλει τὰ ὄψα, ἀποτελεῖ τὴν ἡχὴν θεθείας καὶ ἐπιβουλῆς λαλιᾶς, λατρευούσης ἐνδομύχως τὸν Θεόν